

LLEVOR

Revista quinzenal.

SUSCRIPCIÓ

Trimestre.	Ptas. 1'00
Un nombre.	" 0'20

Nombre 16.—7 Febrer 1909

Redacció y Administració
Plassa d'en Perplinyá, 4.—Granollers.

Obra nova

DRAMA D'EN

Preu 2 pessetes.

LLARS APAGADAS

J. VIDAL Y JUMBERT

De venda, Felíu Estaper. Sumeras, 2.

BANCO VITALICIO DE ESPAÑA

Seguros vida

DELEGACIÓN EN ESTE PARTIDO:

Carlos Guimerá PLAZA DE LA CORONA, 5
GRANOLLERS

El mejor tónico-recostituyente, tolerado por los estómagos más delicadas

ES EL

Jarabe Yodo-Tánico Fosfatado Alio

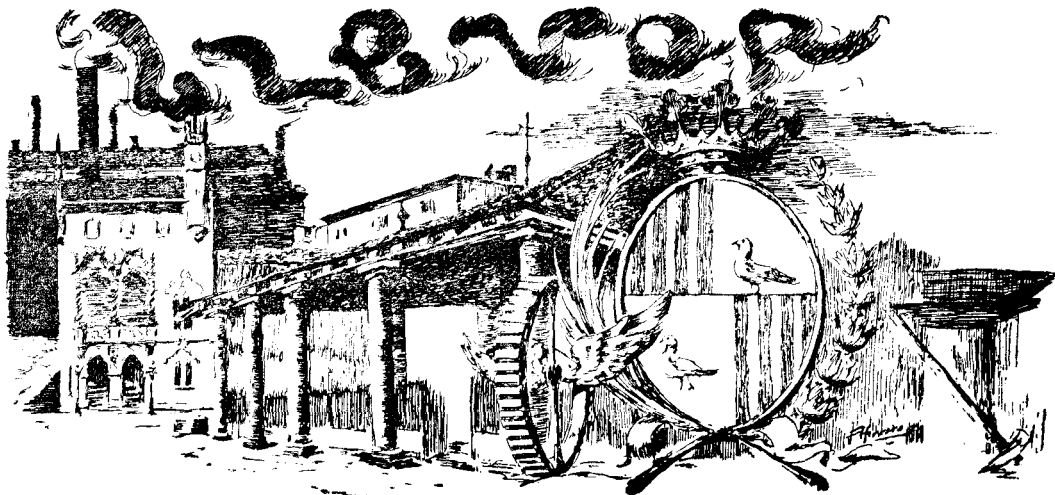
Abre el apetito, favorece la nutrición: cura la opilación, colores pálidos, anemia, cansancio habitual, loxitud y todas las manifestaciones de la debilidad en cualquiera de sus diversas fases. Pídase en la

Farmácia Gasset Plaza Ganado 63 y 65 y Maspons 1 y 3
GRANOLLERS.

Casanovas y Freixas

Carbones Minerales

DESPACHO: RDA. S. ANTONIO, 82 PRINCIPAL.—BARCELONA.

Redacció y Administració, Plassa Perpinyá, 4.

CRONIQUE

De tot arreu

Nostra vila, am motiu de les desgracies que han portat dol en les dues regions mes florides d'Italie, ha donat—tal com presentiem al parlarne en una cronique—airose mostre de son sentiment d'humanitarisme.

Aixample'ls cors, ovirar com arreu ha dominat el sentiment d'amor i caritat vers els desgraciats germans, cartan en la cuestació organitzade per la Creu-Roja, de comu acort entre l'Ajuntament i demás Societats, com en els beneficis organitzats per eixes últimes, nostre poble, eix poble tan discutit, tan rebaixat i tan sufert, ha fet acte de presencie contribuint am la satisfacció del qui be obra, á fer am sos donatius, menys cruent lo greu dolor dels necessitats.

Granollers s'ha portat com á bo; no'ns ve de nou, car sempre ha anat á la devantera pera mitigar sufriments, i aixó deu enorgullirnos.

¡No! un poble que tanque en son si sentiments tan

profrensment arrelats d'altruisme i germanor no es, no pot esser poble mort!

¡No! un poble aixís no pot mostrarse indiferent á sa propia vida, no deu tractarsel com quiscum—potser inconciecment—preté ferho, am cert deix de desprei assenyalantlo com á insensible en ses propies desgracies, essent tan sensible en les dels altres.

A un poble com el nostre, sols deu procurar-se girarlo pel camí recte, ja mai tractarlo am to d'escarni car no ne's mereixedor.

* * *

Essent molts els amics que no interpretaren be la nota posade sote ma cronique del nombre passat, pera treurels de duptes me veig precisat aclarirla fent les observacions següents:

Primera: No li vareig insertar per no admetre polemiques sobres l'assumpte, sino pera deixar despullat de tot dupte, tota vegade que'n la cuestió i juguen parers diferents i fins á cert punt conveniencias particulars sobres son emplassament de que LLEVOR admeten en sas columnes els mes oposats criteris no's fa solidarie de quiscum d'ells,

PARCHES PADRELL

Evitan la esterilidad, el aborto y dolor de riñones, tan frecuentes en las señoras.

Depósito principal.—Baja San Pedro, 52.

Farmacia "Antigua del Doctor Padrell".—BARCELONA.

Segona: Que'ls articles de fora redacció deuen venir firmats per llurs autors que's lo que vol dir l'apartat segon, incertantse ó no la firma, segons convinga, empro quedantne responsable de son contingut, com per exemple, se feu en la nota inserta en les «Noves» del nombre catorce, que fa referencie á lo del monument al gran Patrici Pí y Margall, quina apreciació es criteri particular de son autor i no general de la «Revista» i em tot i anar firmada, per ésser d'un redactor, no va estampada al peu.

Resumint: Admetem totes les idees dins la literatura sens fernos solidaris de quescune, hoi deixant la responsabilitat á llurs autors i no refugint ja mai contraversies en les cuestiones per nosaltres plantejades i bona prove ne's l'article publicat de nostre amich en Joseph Coma.

FRANCESC BASSAS Y PALAUS.

Algo aprovechable

I

LEMA:

El bien ó malestar moral y material de los pueblos está en el mismo nivel del trato que entre sí se dan los hombres.

Para tomar parte, ó intentar hacer el trabajo óbolo de la Corporación Municipal de su tema, en el Concurso de "Virtut, Mérit y Treball" acto que tendrá lugar el día 2 del próximo Septiembre y en ocasión de la Fiesta Mayor de esta Villa: Es indispensable, ser hombre de una brillante carrera Universitaria, Templos, donde se aprende de Ciencia, de Literatura, de arte; en suma de todo cuanto es indispensable al hombre, para el desarrollo del problema intrincado que nos ocupa; ó del contrario; ser hombre despreocupado de todo prejuicio, ya que éste, ni remotamente ha de pensar que su intervención, surja ninguna clase de resultado, hacia la obtención del premio de referencia; y sí, la crítica más ó me-

nos desnaturalizada que su atrevimiento se ha hecho acreedor.

Reconociéndose el que suscribe las condiciones últimas dichas, no puede ser egoista de ninguna clase, llevándolo tan solo el deseo de exponer públicamente lo que siente, habiendo ó sin haber en su escrito, asunto aprovechable.

Réstale decir en aclaración de lo expuesto, que á su entender la sociedad tendría mucho más ganado, si los hombres en todo acto que interese á la colectividad, como á la individualidad, cada uno de por sí y sin miramientos ni recelos de lo que dirán interviniesen, interesándose á la vez que del bien propio del común; para justificar mi aserto, creo bastará os diga lo que dicen decia aquel Filósofo, que en todas cuantas conversaciones había tenido por humildes que fueran los hombres con quien las sostenía, siempre un algo aprendía; por esta; y no por otra razón, llega á tanto atrevimiento este modestísimo, concurriendo en acto tan trascendental como es el título que lo encabeza, y este, es.

"Mejoras de carácter público que puedan hacerse en esta Villa, de verdadera utilidad para hacerla grande, sana y progresiva."

Para el desarrollo moral y material de los pueblos, requiérense ciertos cuidados y trabajos, cuyos deben utilizarse segun su manera de ser de cada pueblo, los primeros y los segundos deben por indispensables utilizarse á todos en general.

Estos trabajos encaminados para el logro de hacer grande y sana esta nuestra Villa, no podemos llamarles otros nombres que materiales y morales.

Los cuidados y trabajos materiales son para ser utilizados á los pueblos que no están dotados ni por la naturaleza ni por los hombres de servidumbres tan indispensables que la carencia de los mismos los tiene estacionados é imposibilitados de dar un paso hácia el progreso material.

Granollers afortunadament pertence á la clasificaci3n de los cuidados y trabajos morales y que son de utilitat y aprovechamientos generales, haciéndose su aplicaci3n indispensable á todas las poblaciones, y con solo este tratamiento Granollers emprenderá vertiginosa carrera hácia el más allá ahorrándonos como nos ahorramos el primer tratamiento, consistiendo este en no tener que procurarse por ya tenerlos.

Carreteras, ferro carriles y servicio telegráfico, con lo cual bien podemos afirmar somos de los pueblos, tocante á vias de comunicaci3n de los mejores servidos.

Tenemos terreno, clima y aguas potables, que por su fertilidad, el primero, no despreciable el segundo, y por buenas y nada escasas la tercera, bien podemos alabar al Dios que nos lo proporciona.

Los excelentes mercados que se celebran semanalmente.

El sin número de poblado que dentro un extenso radio de Granollers existe: El ser Cabeza de Partido como es, hemos de estar contestes que para el logro de Granollers ser rica, grande y conocida de el Mundial, no hemos de inventar ni forjar en lo inexpugnable, bástanos solo sumar estos deseos de todos haciéndose una sola unidad, y con ella formar una sola voluntad, y esta, sin vacilaciones ni temor alguno, producirá una sábia y vigorosa labor que por doquier circundará el fruto apetecido, producto de lo que sin embajes podemos llamar moldes, ya que su manejo correrá á cargo de hombres, que su altruismo será trabajar para y en bien de todos.

JOSÉ XIRAU.

(Segueix)

La tentació

Riereta avall baixava una rosa,
riereta amunt pujava un aucell.
--:Quin vent t'ha marçit, floreta amorosa,
de men cor novel·la? --

J. VERDAGUER.

De per tota la tendre y deliciosa vall s'ovirava aquell puntet blanquinós, voltat de verdor, aclofat al bell mitj de la montanya y paregut al ouet dintre del nú ó un borrelló de neu entre'l brancatge. Era can March de la Font, masía neta y pulida com una tassetta de plata, rodejada d'alzinas seculares que l'amparavan de las arremetudas del llevanteig, y eternament cantada per el suau murmuri d'una modesta fonteta, que brollant de son peu mateix, donava vida á un petit hortet y nom á la propietat.

Y si atractívola era de fora estant la solitaria masía, més ho era encara quan aturat el viatjer al brancal de la portalada rebia'l virginal somris de la noya de la casa, una hermosa joveneta de disset anys, rossa com un fil d'or y gemada com una poncella, que trescava per las serras com un isart y cantava pels boscos com un rossinyol.

Tothom dels encontorns conexia á la Toneta per son posat escayent y carácter falaguer. Son cor bondadós, en el que estavan ben lluny de niuarhi ni l'enveja ni'l rencor, bategava sols per l'amor ideal, pur y verdader. Amor qu'ella trobava per tot; en sos pares, amigas, animals de casa, plantas y aucells. Per aixó quan l'Ignasi, son cosí, li declará sincerament sa ardorosa passió, ella rigué y celebrá ben cofoya la pensada del baylet, assentinthi boy desseguida ab ignocenta candidesa.

Y s'estimavan com s'estiman els àngels y com s'estiman las flors. Fruint sa ditxa, rient sa ventura nudrintse constantment en els dolls regeneradors de la Naturalesa verge, lliscant sa vida en el deliciós endormiscament d'una existencia ignorada y placévola, en la continuació may interrompuda d'un idili replé de dolsa pau y complerta felicitat.

Fins que la malehida moda va fer que la xamosa clotada s'omplís de senyoríu de Barcelona, qui ab son tracte frívol y cerimoniós y llempant vestuari, varen profanar la solitut y poesia d'aquell lloch regalat, introduinthi modas y despertant ambicions que

malmetfan llastimosament las antigas costums de aquella gent tan sencilla com ditxosa.

Tothom se deixava portar per aquella rinada de vida moderna, fins alashoras desconeguda, encegats per la novetat y'l brill d'una societat distingida que á'n ells tristos camperols els encisava.

També la bona de la Toneta s'escoltava embadallada las seductoras relacions que de la capital li feyan las minyonas y cambreras de tot aquell be de Deu de familias plenas de distinció y carregadas de diner. Els hermosos carrers ab sas casas de cinch pisos, las plassas ab fonts de marbre, las botigas curullas de riquesa y mes riquesa, els llums més resplandents que'l mateix sol, els vestits de seda per tot día, joyas d'or y pedras preciosas..... tot passava per son cervell il·lusionat, com un somni de fadas, esperonant constantment el seu desitj de gosar quelcom d'aquell mon entrevist sols pels ulls de la curiositat, adhuc no fos més que pera després en las solituds de sa estimada masía poderli en recort assaborir.

Un vespre, abans de sopar y quan se disposavan els de can March de la Font á resar el sant rosari, la Toneta tot d'una agafá á sa mare y ab alé apesarat li participá sa resolució.

—Vull anar á servir á Barcelona, mare. Aquí sa com lla tampoch hi faig res, y allí ab poch temps y un xich d'estalvi puch ferme un capitalet.

—¡Que díus, boja, més que boja!—feu sa mare mirantsela estemordida.—¿Que't fa falta á casa? ¿Tan malament t'hi estás?

—No mare, no; no'm compteneu prou be. Vull dir que jo no vos deixaré pas gayres anys. Una volta estaré ben ensenyada de tot y hauré fet la meva bosseta, allavors tornaré pera que vos pogueu descansar en la vostra vellesa. ¿M'enteneu?

—¿Y l'Ignasi?... ¿Com s'ho pendrá l'Ignasi?

—¡Ell ray!..... Prou sab que no perdrá may la meva estimació. Encara som massa joves, mareta.....

Aquell dia els pobres pares de la Toneta no van pas sopar. Ella prou ho estava de satisfeta per haverse ja tret el pes de demunt, perquè, la veritat, l'acte de dirho á casa li recava; però els pobres dels seus pares no podían pas gaudirsen de las sevas alegrías, ja que per natural instint presentían quelcom de las moltas contrarietats que tal volta podían esdevenir, á mes de no poguerse resignar á perdre, fos per poch fos per molt, á la filla estimada que'ls

omplía de consol y era la llum y la vida d'aquella casa.

A l'Ignasi la nova el va fer estar malalt. Prechs, rahons, llágrimas..... res va poguer fer tornar en rera la paraula de la Toneta que ja tenia amo buscat á Barcelona.

—No te'n vagis—li deya'l seu cosi trayent totas sas forsas.—¡Tant que t'estimo!..... ¡Tant que t'estimém tots!.....

—¡Bah, bah! ara ja ho tinch resolt..... En tornant ens casarém ¿sents?—li respongué ella reparant que las llágrimas l'ofegavan.

El trist día que va marxar semblava que'l sol s'apagués, que la terra vestís dol..... y quan ella ben colocada en un dels llustrosos cotxes dels senyors, desaparegué en una revolta del camí en companyia de las altrás minyonas de servey, l'Ignasi empasantse una llágrima que semblava de fel, sols exclamá cloent el puny:

—¡Malehits siguin aquets senyorots y'l dia que's van conèixer!.....¡Malehidas ánimas tentadoras!.....

*
*
*

Ja fean temps que'ls pares de la Toneta no havían sabut novas de la seva filla. Duas cartas seguidas havian quedat sense resposta, quan per uns d'allí prop varen enterarse de que la noya ja no estava á la mateixa casa. Aixó va omplirlos de viu recel, fins al punt d'escriure á uns coneguts seus pera que procuressin veure á la Toneta y esbrinessin las causas de son silenci.

Peró res. Cada día l'Ignasi á l'hora d'arribada del correu aguardava febrós al carter esperansat de trobar la desitjada carta de Barcelona, més cada día la mateixa negativa resposta y cada dia'l mateix crudel desengany.

—¡Potser que te'n hi anéssis!—feu un día de sople, el pare de la Toneta, després que'l Ignasi li participá com sempre que tampoch hi havia carta.

El jove resta indecís.

—¡Pro si no hi soch estat may!..... ¿Que voleu que trobi, pobre de mi?

—Veshi ab l'hereu Gibert que'n sab tots els racons y raconets. Ell te guiará prou.

—Teníu rahó; y á fe que si ho dfeu al coix no ho dieu al peresós, perquè demá mateix me'n hi marxo.

Y efectivament á l'endemá els dos companys vestits de las festas, feyan via cap á la capital

Ben curta fou sa estada á Barcelona. L'Ignasi re-

torná de vespres perquè ningú n'hagués esment, y tan violentas degueren d'esser las emocions allí rebudas, que al entrar á can March de la Font estava traspostat, groch, retut, com si li haguessen tret tota la carn de demunt á esgarrapadas.

Els pares de la Toneta al veurel en tan llastimós estat feren un crit de sorpresa.

— ¿Que hi ha?.....¿No has vist la noya?.....

Ell no pogué pas dir una sola paraula. Se llenzá de colzes demunt la taula, ensemps que una mar de llágrimas brollava sens parar dels seus ulls inflats, com si per allí volgués escolarse son immens dolor.

— ¿Es morta, potser?... ..

No, no, anava senyalant l'Ignasi ab el cap y ab las mans.

— ¿Donch que hi ha?..... ¡Parla!... ¡Digas!... ..

El jove feu un esfors y pogué dir tan sols entre sanglots:

— ¡Ha tirat per mal cap!..... ¡Ha tirat per mal cap!..... ¡Perduda!

La escena que se succehí allavors era verament esglayadora. La mare, sobretot la mare, cayguda de genolls en terra en mitj son desconsol semblava fol·la..... Y l'Ignasi, l'aflligit Ignasi, no trobant cap paraula de consol, traspasá altra volta silenciós el portal de la masía, emprenent ab el cor trossejat el camí de casa seva.

HERMENEGILD CARRERA Y MIRÓ.

La Roca—Estiu de 1908.

LAUREA DALMAU

LA VEHINA

ACCIÓN DRAMÁTICA.

(Continuació.)

MATEU

El noy, el noy!

MARIA

Veurás: el jornal el porta sancer. Fora de lo que's gasta per colors y teles de

pintar, y encara ara no pinta gaire, que no té més vicis.....

MATEU

Ja ho sé: pero....

MARIA

Es clar qu'ara ab el seu jornal y'l negossi de la botiga estaríam com uns reys: mes.... que vols ferhi! Ja ho savém que la competencia mata sempre als més petits!

MATEU

Es clar que si.

MARIA

Peró..... ¿veus? si no hagués passat aixó, d'haver de plegar la botiga, encara no estaríam tant be. Perqué el noy, s'hauría posat á despatxar, y hauría sigut un botiguer; mentres qu'ara.....

MATEU, *interrompint*

Mentres qu'ara, ¿qué? que pots esperarne del teu fill?

MARIA

Mare de Deu! qui sab, home!

MATEU

Deu nos enguard que ens en haguessim de refiar gayre.

MARIA

Y ara, Mateu! ves quines coses de dir, també!

MATEU

Si no sabs tú el greu que'm sab haver de parlar aixís! Pero es lo que passa, molt á pesar nostre.

MARIA

Tú sempre ho veus pel cantó més negre. Tota m'espantas!

MATEU

Ja veurás més endavant..... Tot está perdut ab el nostre fill! tot está perdut....

MARIA

Vaja, home vaja! Sembla mentida que diguis aixó! Com si no'l coneguessim á n'en Llorens! (*Pausa. Transició.*)

MATEU

L'has sentit arribar, aquesta nit?

MARIA

Si

MATEU

Y devía ser tart.

MARIA

No ho se ... pudé cap á les tres.

MATEU

Y... es clar! venfa de câ la vehina, com sempre.... (*La Maria calla.*)

¡Aquesta mala púa! (*Com malehint al través de les parets.*)

MARIA

Pudé's corretjirá! Es prou jove, encara!

MATEU

Mal va quant ja ara no s'ha corretjit. Te aprop de 24 anys; me sembla que ja sería hora de que pensés formal.

MARIA

Es clar que si: jo ja'm faig vella: vès si no hauría de procurar per una dona....

MATEU

Peró está mal embarrancat, ara.

MARIA

Ni tant sols li podém proposar. Potser mes endavant.... (*Pausa curta. Transició.*) No sé: m'ha semblat tota aquesta nit, com si'l sentís gemegar, y revolcar-se pel llit, tot desvetllat....

MATEU

¿Vols dir? (*Entre estranyat y duptós.*)

MARIA

Si, si: forses vegades: com un gemegar somort, somort....

MATEU

T'ho déu haver semblat.

MARIA

Ja, al tancar la porta, ho ha fet ab una revolada. Y aixó que sempre tenfa compte que dormíam! Y l'he sentit que's dirigía al menjador; palpant per les parets, sense encendre llum, després, al cap d'una estona, se n'ha anat al seu cuarto, com tintinejant....

MATEU

Vols dir Maria?

MARIA

Y després, ja estant al llit, vinga revolcar-se neguitós y vinga panxegar.

MATEU

Pudé no's trova be, donchs.

MARIA

Fins jo en duptava que fos ell: perquè tot y estant flach, te bona salut, y sempre's trova bé; però m'he llevat per asegurármén, y al cridarlo desd'aquí la porta, ell ha callat.

MATEU

Y qué! no's trovava be?

MARIA

No m'ha respost: no ho sé: no més ha callat. Però després, quant jo ja tornava ser al llit, l'he sentit altra vegada.

MATEU

Pudé estará malalt, donchs.

MARIA

No: cap á la matinada ha parat, y ara encara dorm. ¿Sabs qué m'he pensat jo? que no haguessin renyit....

MATEU

Ab ella?

MARIA

Si.

(*Seguirá.*)

NOVES

Aquesta nit, la germandat *La Unió Lliberal* fa'l benefici pera'ls desgraciats dels terratrèmols de la Italia.

La companyia Mercader representarà'l drama d'en Guimerà *Maria Rosa*, y lo saynete *Viatje de Boda*, y la orquesta de *Els Sendras* hi tocarà'n los entreactes.

Avuy fa quinze dias, lo diumenge al demattí, iniciat per *La Creu Roja*, va recorre los carrers de la vila, una ben arranjada cavalcada que demanava almoyna pera'ls supervivents de las devantadas comarcas de Messina y Calabria. Hi anava'l nostre batlle y varis regidors, presidents de societats y germandats, societat coral «Amigos de la Unió» particulars é individus de *La Creu Roja*.

Tancava la numerosa comitiva un carro alegòrich de molt gust que produhia efecte

Per compte de la mateixa *Creu Roja*, á las dotze del passat diumenge's digué una missa á la Parròquia pera l'ànima dels que moriren en aquella gran desgracia.

En Merinée, docte hispanòfil, y catedràtic de literatura extranjera, si mal no recordem, á la Universitat de Burdeos, ha publicat una historia de la literatura española, dedicant algunas páginas á la literatura catalana.

Al *Centre Catòlich*, en la última sessió de Cinematograf d'aquesta nit, la companyia d'aficionats representarà la comedia «La Presonera».

Pera'l mateix fi benèfic, á la nit del indicat diumenge, celebrá'l *Cassino* una vetllada literaria-musical.

No n'era massa agradable'ls temps, y ab tot hi comparegué un públich bastant numerós.

Presídi la festa la Junta directiva'n ple los organitzadors los joves Blanxart y Maspons. També hi prengué síl *LLEVOR* en la persona del nostre jove director, invitat per lo Sr. president.

Lo Sr. Sisa hi llegí un cant de «La Atlántida» ben llegit; lo Sr. Fontdevila, quatre poesias, sols la úl-

tima ben llegida; y lo Sr. Garrell, un treball del seu repertori.

Hi tocaren lo piano la Srta. Puig y los Srs. Morató y Llobet, lo violi lo Sr. Bertrán, tots ab la pacicia acostumada, y lo cello'l Sr. Ciot ab forsa trassa y sentiment del art.

Lo tenor Sr. Ventura y lo baritono Sr. Uyá cantaren lo duo de «La Conquista de Madrid» molt ajustats y ab molt de gust.

Lo Sr. Uyá'n la pessa de «La Traviata» hi lluhí bonas condicions d'artista.

Es inútil dir que la Srta. Bigas en «El libro santo» y «Sulla laguna» s'hi mostrá com sempre, ab remarcables qualitats de cantant.

També hi prengué part lo chor «Amigos de La Unió» baix la direcció del mestre Sr. Arumí. Nos doná «Crit de Guerra» acompanyat de la orquesta, molt ben ajustat.

Va fer son debut l'orfeó «Espírit Granollerí» dirigit pel mestre Sr. Uyá. Cantá «L'emigrant» y «Lo rossinyol.» Es aquesta institució simpática y convé que perseverin los seus enlayrats propòsits, y d'estudiar, no duptem que's farà un nom.

Acabada la primera part, va dirigir la paraula al públich lo president Sr. Torras. Doná las gracias, y las doná'n un bell parlament tant sentit com ben expressat.

Per últim, la companyia Mercader representá «Lo guant del degollat» d'en Victor Balaguer.

Lo Sr. Ferrer interpretá 'l protagonista. Demostrá dominar la escena y haver fet un cabal estudi de l'obra. Digué'ls versos ab bona dicció y plantá'l personatge ab gust. Tingué moments d'excelent actor, sobre tot al anar á finir la tragedia 'n que 'l públich l'interrompé ab una ovació, ovació que 's repetí al terminarla.

Igualment hi prengué part la orquesta «La Catalana», y va ser aplaudida, com varen ser aplaudits tots quants més amunt hem mencionat.

Quants llegeixen *Ilustracions* y setmanaris deurian ferse càrrech que darrera d'ells hi haurá altres llegidors. Si á casa seva ho tenen per costum lo embrutarho, bo será que 's recordin que á «La Unió Lliberal» y al «Cassino» n'es de molts, y aixó d'empastifarho ab las cendras del cigarro, indica á la vegada serne un bruticia y poch respectuós ab lo dret dels demés.

Diumenge passat, la societat «La Alhambra» va donar un ball de rams acompanyat d'una rifa, a benefici dels perjudicats pels terratrèmols de la Itàlia.

Al local hi acudí una gran gentada.

Lo ball fou molt lluhit.

Diumenge al «Cassino» s deixà sentir per primera vegada lo *Quintet artistich* format pels senyors Bertrán, violí; Bru, viola; Clot, cello; Bosch, contrabaix; Morató, piano, y figuranhi d'augment lo professor-violí Sr. Comas.

Per la tarde, al saló-café, doná ab verdadera precisió y ajust un concert, compost de las pessas següents: *Marxa del Tannhäuser*, Wagner; *Fantasia sobre motius de Cavalleria Rusticana*, Mascagni; *La mort d'Ase*, Grieg; Adonis, vals, Morató.

La concurrència més numerosa que de costum aplaudí forsa y en quedá molt satisfeta.

Al ball de tarde, ben concorregut, lo mateix *Quintet* hi tocá un escullit y modern repertori de balls, alguns mols airosos, distingintshi'ls del jove professor de piano Sr. Morató.

La Junta directiva pot estar per are contenta del bon éxit de la seva gestió, y principalment lo seu president lo jove fabricant D. Francisco Torras, qui hi posa tota la seva voluntat per portar vida y animació á n'aquell casal somort.

Dimecres representá la companyia Mercader *Terra Baixa*, d'en Guimerá, y va ser un gran éxit per la companyia, pero d'una manera particular pel seu director en Fabiá Mercader.

Ab tot haverhi hagut funció'l dissapte, lo diumenge, lo dilluns y lo dimars, hi acudí un públich molt numerós, y lo qu'es més de notar un públich que la majoria s'havia de llevar al toch de campana, á las 5 del dematí. Aixó per nosaltres vol dir que á n'al poble quan ademés de la baratura de preus, se li dona art, ho coneix y sap recompensarho.

Y art li va donar lo Sr. Mercader. Domina'l paper de Manelik, lo detalla ab molt acert y lo diu ab molta naturalit. Dir las escenas en que s'hi distingeix fora anomenarlas una per una. En l'arribada, quan explica lo seu prometatge ab la Marta hi dona un to, un escayent, que'ns mostra ab tota sa nuesa l'ánima verge y farrenya d'aquell home primitiu arrencat de la montanya solitaria y trasplantat á

la vall, á las terras planas ahont hi bategan las malas passions del home. En lo segón acte, al sentirse picat per la serp del dupte y de la gelosia, en aquella escena'n que Marta li conta *tot*, en Mercader se creix y dona una intensitat de vida, d'una vida d'home selvatge fuetejat en lo seu amor puríssim, y logra que'l públich senti la grandesa d'aquell aclaparament. Al finir lo drama, al trobarse cara á cara ab en Sebastiá, estigué també més que á bona altura, ab un dir y ab un moviment d'escena incomparable.

Lo públich, en alguns moments ab verdader entusiasme, no li escassejá'ls aplausos, aplausos que's convertian en ovacions en las escenas més amunt indicadas.

Ajudá al éxit de l'obra la Sra. Vallespir en lo paper de Marta. Lluytava aquesta dama ab la veu, pero ab tot y aixó, ab estudi y ab una fermesa de voluntat ab la qual lográ dominar lo seu personatge, estigué molt justa y molt oportuna'n casi tot lo drama.

Un aplauso mereix en Salas ab lo seu antipàtich «Sebastiá.» Se necessita molt domini de la escena pera lluytarhi ab éxit en aquest paper, y lo Sr. Salas hi estigué molt bé, sobre tot al moment de morir: una mort com pertoca al cas.

La Sra. Pallardó'n aquell susto y en aquell tra-go va demostrar lo que pot una notable actriu,

Lo Sr. Riera'n lo paper de «Tomás» va estar molt felis alguns moments.

També hi contribuiren al éxit la Sra. Durán, la Srta. Roca, Cazoria (J.), Cazoria (A.), Ferrer (M.) y lo Sr. Martí.

D'aquest últim devem dir que cada dia'l públich s'hi fixa més en lo seu treball cómich, y ve remarcant en ell un actor cómich de bona lley, ab un gust artistich que acostuma á mancar en aquesta classe d'actors.

L'obra va ser ben presentada, y estava ben ensajada y ben sapiguda.

Lo públich no's cansá d'aplaudir, y va sortir contentíssim.

L'indicada companyia'ns doná'l dimecres de la propassada setmana, «La Vocació» y lo dissapte, «L' Aranya», que no agradá, y el diumenge y dilluns «La Mare» y «El salto del torrente».

V^{DA} DE P. BORET

REPRODUCCIONES

ARTÍSTICAS

FOTOLITOGRAFIA

J. JOSEPH VILARDEBÓ

IMPRESA Y RELIEFS: TREVALLS ECO-
NÓMICS, MATERIAL MODERN PERA OBRES
Y REVISTAS. ESPECIALITAT EN TARJETAS
PERA L' COMERS Y L'INDUSTRIA.

GRANOLLERS.

Santa Elisabet, 3.

Francisco Soler y Trías

Aceites y Grasas Comestibles

SUCURSALES

GIJÓN: Langreo, 12
BILBAO: Granvía, 38

Aceites y Grasas Lubrificantes

DEPOSITOS

MADRID, CADIZ, SEVILLA, ZARAGOZA,
SANTANDER, CORUÑA Y VIGO.

EN GRANOLLERS: REPRESENTANTE

Valentín Turu

Academia Politécnica

SECCIÓN DE CIENCIAS

DIRIGIDA POR

Jacinto Planas Rosich

INGENIERO INDUSTRIAL

SECCIÓN DE LETRAS
DIRIGIDA POR

Joaquín Planas Rosich
ABOGADO

Director Administrativo

Manuel Planas Rosich

5, Plaza de la Universidad, 5
BARCELONA.

Ebanistería moderna

DE

Jerónimo Sors

Especialidad en la solidez de la construcción y baratura de precios.—Se hallan muebles de lujo y de todas clases.

Calle de la Palma, 26.—GRANOLLERS.

Objetos de escritorio

Sellos de goma y metal, festones. Asortido de postales desde las más económicas á las más lujosas.

JOSÉ XIRAU Calle de San Roque, 15
* GRANOLLERS *

IMPRESIONES Y ENCUADERNACIONES

REGISTRADA
EN LA
DIRECCION
DE
COMERCIO

Oficina de Farmacia

A. Trullás Más

Calle de Prim, 16.—GRANOLLERS.

MOSAICOS * E * F * ESCOFET & C

S en C

Granollers, 1909

